

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 80 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnishtvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Državni zbor.

Osnovana je trditev, da je vsa proračunska razprava le navidezna. Proračun se vsled nobenega govora znatno predrugačil ne bode, to tem menj, ker smo že v drugem polletju in ker dobrodejni provizorij premaga vse ovire, ko bi jih sploh kaj bilo. Vendar pa ima proračunska debata to dobro stran, da semtertja čujemo kakšno krepkejo besedo, katera če tudi ne pomaga, vsaj škodovati ne more.

Tako na pr. nam je pri naslovu „deželna obramba“ mladočeški poslanec dr. Pacak prav iz srca govoril. Poudarjal je potrebo dobrega sporazumljenja mej vojaštvom in civilnim občinstvom, žal, da vojaštvo v tem oziru ne postopa prav. Častniki poslužujejo se v zasebnem občevanju s prebivalstvom izključno le nemškega jezika. Določbe o polkovnem jeziku so le na papirju. Češki častniki, ki javno naglašajo svojo češko narodnost, premeščajo se v najbolj oddaljene kraje. Izjave deželnoobrambenega ministra v budgetnem odseku nasprotujejo zakonom. Cesar občuje z vojaški v njih materinem jeziku in pri nekem manevru na Češkem rekel je stotniku, ki je češkim vojakom bil velel: „Richtung auf die Pappeln!“ a ga moštvo ni umelo: „Zakaj ne govorite češki z njimi?“ Dr. Pacak pritoževal se je nadalje, da vojaškim godbam ni dovoljeno svirati češke narodne napeve, da so vabila na vojaške veselice le nemška. Jezika vojske se nihče ne dotika, a držati se je polkovnega jezika, da se dobro sporazumljenje mej narodom in vojsko ne ruši.

Deželnoobrambeni minister grof Welsersheimb povedal je mnogo podrobnostij. Mej drugim, da se je že skrbelo za pomnožitev žandarmerije, da se imajo vojaške vaje določevati v sporazumljenosti s političnimi oblastvi, da se na gospodarske razmere jemlje dovolj ozira, da se bode pri vojaških dobavah tudi v poštev jemali mali obrtniki i. t. d. Naposled pa je na dr. Pacaka opomnje glede jezika v vojski odvrnil: Poslanec Pacak priznal je upravičenost nemščine v službeni rabi; omejil pa je to rabo tako, da mu ne morem pritrjevati. Jaz se moram poganjati za popolno in neomejeno rabo tega jezika v vojski in sicer ne s stališča privilegovane narod-

nosti, ampak zato, ker je ta jezik v zgodovinskem razvoju postal neizogibni, nenadomestni občevalni jezik, ki se ne sme presojati z nepobitnega stališča enakopravnosti, marveč s stališča pametne praktične potrebe.

S temi besedami izrekel je minister svoje mnenje in tudi glede polkovnega jezika postavil se na stališče strogega „non possumus“. Dasi bi se njegovim razlogom v mnogem oziru ugovarjati moglo, vendar tega ne bomo storili, ker je pri sedanjih razmerah škoda za vsako besedo in ker le predobro vemo, da bode naposled le ministrova volja obveljala.

Ostali del te seje je za nas znamenit le v tem, ker se je poslanec Kušar dvakrat oglašil. Prvikrat izrekel je željo, da bi se vojaška bolnica in vojaško oskrbovališče v Ljubljani prenesta iz sredine na periferijo mesta, ker dotična poslopja zadržujejo razvoj mesta in bi jih bilo treba premestiti tudi zaradi zdravstvenih ozirav. Dežela Kranjska prezira se v marsikaterem oziru, dasi ima znatna bremena in akoravno se je pri vsaki priliki pokazala jako lojalno in požrtvovalno. Vlada naj bi torej ugodila želji mesta in dotične prostore prepustila za nizko odškodnino.

Drugič pa se je poslanec Kušar potezal za gimnazijo v Kranji. Ko je vlada to gimnazijo razpustila, bila je izvestno slabo poučena. Zaradi tega bi bilo potrebno, da bi iz vsake kronovine bil v ministerstvu višji uradnik, ki bi ministru dajal potrebna pojasnila o razmerah svoje dežele. V tem oziru poudarjati bi bilo posebno deželo Kranjsko. Poslanec Kušar predlagal je naposled resolucijo, v kateri se vlada pozivlje, naj zopetno ustanovitev gimnazije v Kranji takoj začne uvažati in že za 1892. l. potrebno vsoto postavi v proračun.

Slovenska pravna akademija in nazori sedanje državne uprave o njej.

(Dalje.)

Državna uprava je slovenske pravnike v tem pač malo, ali ni jih celo nič podpirala. Izdajala je pač — uvažujoč vedno glasnejše zahteve slovenskega naroda — od slučaja do slučaja ukaze, da

naj se pričinja po močeh slovensko uradovati s strankami, jedino slovenščine zmožnimi. Skrb, kako to zvrševati, prepuščala je uradnikom, in le-ti moralno so se sedaj poleg pravoslovja ukvarjati tudi z jezikoslovjem, da so mogli zadoščevati svoji javni službi. Vsem seveda to ni bilo ljubo, niti lahko delo. Komur je bila slovenščina materni jezik, ta si je že še pomagal; trdo pa je šlo onim, ki so od mladih nog vedno nemški občevali, a takih je bilo mnogo po uradih na Slovenskem. Priznati moramo, da so se mnogi udali mirno časovnim zahtevam ter z velikim trudom in pridnostjo poprijeli se nauka slovenščine; priučili so se jej po možnosti, a do čistega in lahkega uradovanja v slovenščini manka jim še mnogo!

Da tako ne more vedno ostati, je pač jasno. Državna uprava je tudi zaukazala slovensko uradovanje, spoznavši potrebo in upravičenost njegovo; kdor pa hoče doseči namen, skrbeti mora tudi za sredstva v dosego namena. Razun Slovencev imajo že vsi ostali narodi v mogočni in pravični naši Avstriji kolikor toliko ugotovljeno izomiko svojih pravnikov v narodnem jeziku; — Slovenci smo zadnji, ki se za to poganjamo. Ako državna uprava veleva uradovati Slovcem v njih jeziku, onda se mora ona pač tudi spomniti in usmiliti svojih v tem pogledu zapuščenih uradnikov; krivično bi bilo zahtevati od uradnikov v Slovcih več in težavnejšega dela, nego od uradnikov, recimo v Nemcih; več dela in truda pa se zahteva od naših uradnikov, ako morajo s svojim zasebnim trudom, s svojimi močmi, s svojo požrtvovalnostjo skrbeti za razvoj slovenskega pravoznanstva, brez katerega bi bilo pravo slovensko uradovanje tam, kjer rastlina brez čistega zraka.

Da je torej naša težnja po vsaj deloviti izomiki pravnikov v slovenskem jeziku vzrasla na tleh neizogibne dejanske potrebe, tega ne more nikdor tajiti; preverjeni smo pa uprav zaradi tega, da je tudi državna uprava ne bode mogla dolgo prezirati in da se jej bode treba prej ali slej resno baviti s tem uprašanjem.

Sedaj pa si pogledjmo odgovor gospoda naučnega ministra.

LISTEK.

Čerešničin obžalovani greh.

(Obrazek s Slovaškega. Češki spisala Gabrijela Preissová, prel. F. G. P.)

Važen, da, mučen trenotek — in vendar se ne godi nič neobičajnega, žalostnega ali hudega.

Ko je otec Čerešna izgovoril, nastala je v izbi taka tihota, da so vsi dobro slišali žalostno šumenje muhe ulovivše se na tramu v pajkovo mrežo. Materi to ni dalo miru; vstala je in omela pajčevino. A s tem ni se spremenil resni položaj, saj je mati zopet sedla in niti dihala ni.

Za mizo sedi ženin Šimek in pričakuje, kaj se bode zgodilo, ne more niti sopsti. Razumen, miren, dober človek je — a res, podpolnoma glup je videti. Brada visi mu skoro do mize, usta so mu polu odprta, obraz kakor odrevenel in oči ima uprte v ono stran, kjer poleg majke stoji njegova izvoljenka, osemnajstletna Julka Zedulova. Čaka, kaj odloči ona.

Julka je zardela in tudi bi noben človek ne mogel uganiti, kako barvo imajo njene oči, je li lepa ali grda.

Tako sklonjen, zmeden obraz ne pripušča razmotrivanja.

Majka njena gleda žalostno; kedar se ima hči omožiti v istini, treba je stvar resno preudariti. Dobro je še, da se oba moža za mizo nekako potuhnjeno smehljata, sicer bi obraz v sobi ne kazal nič veselega.

Pred tem je precej dolgo govoril snubač, svoj otec Šimkov. Drugega ni hotel ženin vzeti za ta posel; ljubil ni tujih posrednikov in želel je vse izvršiti na tihem. Nosil je Julko v glavi in v srci že dolgo časa, a odkril ni tega nikdar razven v spremstvu oca — temveč poprosil takoj njene roke.

Takih ženinov najde se na vasi redkokedaj. Koliko neumnostij napravi drugi, predno si upa že naprej zagotovljen dobrega vsprejema z drugom iti snubit.

A Šimek Čerešna ni se štel mej fante; zdel se je samemu sebi prestarim, kakor da bi se še kedaj z njimi prepiral ali se skušal z njimi.

Šimek ni imel še trideset let, ali videti bil je starejši. Postava njegova bila je obila, naprej naklonjena, vrat kratek — in je li trudapolno delo ali napačna rast zakrivila — Šimek bil je grbast kakor kak starček.

Obraz Šimkov bil je dovolj prijeten, in kedar se je smejal, kazaje dve vrati drobnih, belih zob,

moglo se je reči, da je tudi lep. Vendar bi ga vsak prej imenoval strica nego mladenča; mladi in stari vikali so ga in ostavljali v pokoji.

Šimku prišli so vsi nedostatki na um in strah polotil se ga je stoprav, ko je ustopil v Zedulovo poslopje. Naprej vedel je, da je za Julko premožen, dober ženin; saj je imel četrt dobre zemlje in skoro novo hišo — zato se mu je že mnoga devotka sama ponudila.

Nobeno deklè pa zopet ni tako dobro pristojalo Šimku kakor Julka, dasi mu ni bila ravna na imetji. O njej vedel ni nihče zlega, ravno tako ne kakor o Šimku. Včasih reklo se je: „To je jedna iz svetnic,“ ali „tiha voda bregove podira“ — kedar je včasih mladenče razgrela.

„Julka, pridi popoldne na vas . . .“ klicale so jo često devotke na poti iz cerkve.

„In kaj naj bi delala ondu?“ rekla je Julka kakor kaka modrijanka.

„Raje čita povesti — kakor šolarica!“ . . . pripomnila je jedna iz devotk z očitujočim glasom.

„Morda te čaka kak učitelj, potem boš gospa . . .“ posmehovala se je druga.

Julka nahmurila je obrvi in se jezila. Kedar ni vedela odgovora in bila vsa v zadregi, stamovale so se devotke in jo pustile.

2492 m dalje, iz Ribnice do kolodvora pa še blizo jeden kilometer. To ni resnično. Po deželni cesti znaša daljavo iz Ribnice v Sodražico 9600 m, in sicer do Suške meje pred Žlebičem, kjer bi se odcepila od te ceste dovozna cesta do zahtevanega kolodvora, — 3500 m, od ondaj do Sodražice pa 6100 m. Daljava iz Sodražice v Ribnico po novi cesti bi znašala okroglo 8000 m, tedaj za 1600 m menj, kakor sedaj, ali za 1900 m več, kakor do Žlebiča. Kolodvor v Ribnici ne bude oddaljen celih 400 m od trga, a tudi pri Žlebiču ne more biti kolodvor na cesti, ravno tako ne v vasi na vodi, ampak približno tako daleč od ceste, kakor Ribniški. Ako se pa napravi kolodvor, kakor Žlebičani v resnici želé, na levem bregu Tentere pri vasi Ortnek bi bil od Sodražice nad 7 km oddaljen. Pomisliti pa je, da se načrtana cesta izogne klanecu pri Vinicah. Vozniki in trgovci ne bodo na škodi, ako vozijo blago iz Sodražice v Ribnico po ravni cesti 8 km daleč, mesto 6—7 km daleč čez Viniški klanec, kjer si mora voznik vzeti priprego in zanjo plačati 40—50 kr. ali pa odložiti tretjino blaga. Vzemimo, da se plača za dobro naložen voz s Hriba, od koder je pričakovati največ vožnje, po novi cesti do Ribnice — 19 km daleč — 3 gld. ali povprečno po 15 kr. od kilometra, do Žlebiča pa za slučaj, da bi pri Vinicah ne bilo klanca, kateri se ne da odpraviti, ker je že sedaj cesta pregloboko vsekana, — vsaj 2 gld. 70 kr. Ker mora pa voznik vsled klanca plačati priprezine 40 do 50 kr., bi bila vožnja do Žlebiča za 10 do 20 kr. dražja in ne za 80 kr. ceneja, kakor je resno trdil „veljaven“ mož iz Sodražice. Ako je to resnično, bi stala vožnja za 20 kilometrov dalje po ravni cesti 8 gld. Da to ni istina, vé dotični gospod tako dobro, kakor mi, a za agitacije služi tudi tako sredstvo. Za približno isto daljavo iz Ribnice v Novovas sa plača 4 gld., a pomisliti je, da mora čez jako strmi in dolgi klanec na Boncarji od tega zaslužka plačati 1 gld. priprezine in po vrhu še mitnino. Ugovor dražje vožnje je tedaj piškav. Dalje naj gospodje protivniki pomislijo, da Sodražani že sedaj dobivajo in bodo čez leta iz tudi njim znanih razlogov morali dobivati še več lesa iz krajev pri Grčaricah, od koder ga morajo voziti skozi Ribnico. Po novi cesti bi imeli za 1600 m krajšo pot in brez klanca. Pešci iz Sodražice in Žigmaric pa imajo krajšo pot v Pekel, nego v Žlebič. Naša misel je, da se železnice in kolodvori delaje za obljudene kraje, da se okrepi trgovina in promet, ne pa za gmajne. Ribnica je faktično in naravno središče vsega okraja in sedež raznih uradov ter šteje nad 1000 prebivalcev, kateri se v našem okraju največ zanimajo in so največ žrtvovali za železnico. Potrebno in pravično je, da se vsaj oddaljenim krajem, kateri so v vsakem oziru prikrajšani, napravijo kolikor mogoče kratke in dobre cestne zveze s središčem. O premeščenju uradov v Sodražico ne govorimo, akoravno se je tudi s tem agitovalo, ker stvar ni resna. Trosila se je tudi osobito v Loškem Potoku izmišljena vest, da bude Ribniški kolodvor celo uro oddaljen od trga, in poprej omenjeni gospod je celó pri ogledu, ki se je vršil pred nekoliko dnevi, trdil, da je iz trga do tja pol ure, akoravno se je lahko prepričal, da je do projektovanega kolodvora samo 4 minute in da se lahko napravi še bliže.

Gospod dopisnik dalje trdi proti svoji boljši vednosti, da bi se moralo na novo cesto kamenje in gramoz dovažati iz neprimerno oddaljenih krajev. Ako blagovoli g. dopisnik kedaj peš priti v Ribnico — hodil bude brez dvombe ob novi črti — naj si vender nekoliko ogleda peščene in kamenite griče pod Novo Štifo, pod Kotem, nad Jurjevico in sv. Frančiškom. Prepričal se bude, da od Boncarja do Kočevja ni boljšega peska in nasipa, kakor baš ob novi cestni progii.

Ako g. dopisnik govori o „združenih davkoplačevalcih“ in o 8000 do 10.000 broječem prebivalstvu, katero je baje na njegovi strani, mislimo, da je prekoračil nekoliko svojo kompetenco in pozabil, da tudi Ribničan davke plačuje.

Oglejmo si torej prebivalstvo in davkoplačevalce interesovanih občin.

Po ljudskem štetju z leta 1881. broji Ribniški sodni okraj 12.508 prebivalcev, krajne občine Sušje, v katerih imenu hočejo gospodje govoriti, pa 5513 prebivalcev.

Torej zopet pretirano! Razun tega pa nimajo k tem občinam pripadajoče vasi Hudikonec, Sinoica, Gorenji Lasi, Nova Štifta, Ravnidol in Lipovica nikakega interesa do Žlebiča.

Vsega davka plačuje Ribniški okraj okroglo 20.300 gld. Od tega pripada na občino Goro 372 gld., na kat. občino Sodražico 1118 gld., na krajno občino Ribniško 5152 gld., na Ribnico samo pa 2668 gld. Občina Ribniška, katero se hoče popolnoma prezirati, plačuje tedaj nad četrtno vsega davka tega okraja.

Stroški preložitve ceste od Vinic do Ribnice so glede na to, da se porabi velik del stare ceste, proračunjeni na 7025 gld. — stroški obeh prog na na okroglo 32.000 gld. Ako razdelimo polovico vseh stroškov v znesku 16.000 gld. na vse davkoplačevalce našega okraja, spada na Ribniško občino svota 4105 gld., — od polovice stroškov za cesto Vinica-Jurjevica-Ribnica v znesku 3500 gld. pa na kat. občini Gora in Sodražica 64 gld. odnosno 192 gld. in na Ribniški trg sam 460 gld. Za prog Hrib do Sodražice bi spadalo na Ribnico do 1600 gld., na našo krajno občino pa nad tritisoč golinarjev! Ako tedaj radovoljno prevzamemo te velike stroške za cesto, katera bude v prvi vrsti služila Sodražici in Gori, ki sedaj nima prave zveze s svetom, smo upravičene pričakovali, da bosta tudi Gora in Sodražica žrtvovali male doneske 64 gld. in 192 gld. za cesto, katera bude brez dvombe tudi njima v korist. Kako hočeta sicer od nas zahtevati toliko žrtev za cesto, s katero nameravata le odvrniti promet od Ribnice! Kje je tedaj očitana sebičnost?

Priporočamo te podatke v preudarek gg. oponentom v Sodražici, predno nadaljujejo svoje, ljudstvo begajoče agitacije in operacije, katere nimajo stvarne podlage, ampak izvirajo le iz mržnje proti našemu trgu. Pomilujemo le g. župana z Goré, da je zaradi malenkostnih 64 gld. moral imeti toliko potov v Ljubljano in drugam, da na komando ugovarja prejšnji prošnji svojih tovarišev.

Mi sicer ne vemo, kaj se je gospodom obljubilo na „merodajnem mestu“, na katero se tako radi sklicujejo, a to vemo, da je deželni odbor bolj vezan na sklepe deželnega zbora, kakor nekaterniki na svoje besede. Deželni zbor dovolil je za preložitve obeh cest, za katero je tudi g. dopisnik prosil, jako izdatno podporo, za katero bi mu moral biti okraj hvaležen. Z nepremišljenim ravnanjem se lahko doseže to, česar tudi mi ne želimo, da se prične nasprotna agitacija in da tudi iskrena želja Sodražanov splava po vodi. Ugodnejša zveza Loškega Potoka z Ribnico je potrebna tudi iz političnih razlogov, koji morajo biti g. dopisniku znani.

Nikoli bi nam ne prišlo na misel, ugovarjati proti kolodvoru v Sodražici, ako bi bilo to mogoče, a da pojde železniška proga poldrugo uro daleč od Sodražice, nas ne zadeva nikaka krivda, ker hribov ne moremo prestavljati. Današnji naši protivniki so bili zadovoljni s tem, da odpade kolodvor pri Žlebiču, ako se preloži cesta iz Loškega Potoka do Ribnice, za katero so sami prosili, a ko so to dosegli, pričeli so nekoliko mesecev pozneje z vso močjo delati na to, da ne dobosta kolodvorov sodna kraja Velike Lašče in Ribnica, ki je poleg Ljubljane, Kočevja in Novega Mesta gotovo najvažnejši kraj ob obeh progah dolenske železnice ter ima najugodnejšo lego za kolodvor. Nikomur nečemo oporekati pravice, da zagovarja svoje interese, a treba je vsaj nekoliko objektivnosti, doslednosti in moštva. Gosp. dopisnik še menda ni pozabil, koliko veselja in radosti sta imela s svojim tovarišem še pred dobrim pol letom nad detetom, kojemu hočeta sedaj z vso silo noge odbiti. Od kod tolika sprememba? Menda vender ne radi tega, ker po milosti deželnega odbora ne rabita več Ribniških glasov v cestnem odboru? Z resno stvarjo ni burk uganjati. Usiljuje se nam misel, da gospodje komparati spornega cestnega načrta ali pred nekoliko meseci niso vedeli, kaj so delali, ali se pa sedaj ne zavedajo popolnoma svojih dejanj?

Resnicoljub.

Z Dobrave pri Ljubljani 29. junija. (Alojzijeve slavnosti.) Prepričan sem, da ne bodo čast. bralci „Slov. Naroda“ nejevoljni, ako jim ob kratkem opišem slavnosti, ki se je vršila na Dobravi dne 21. junija t. l. v proslavo tristoletnice sv. Alojzija. Zjutraj ob 6. uri bili so na omenjeni dan šolski otroci s svojo zastavo pri službi božji. Po sv. maši je dobilo 49 obhajančkov v župnišči zajutrek.

Prava slavnost je bila popoldne na velikem hodniku v župnišči. Najprej je č. g. katehet pred okrašenim podobo sv. Alojzija ob kratkem narisal življenje sv. Alojzija, potem pa so nastopile tri

deklice ter poklonile sv. Alojziju vrtnico, lilijo in vijolice. (Besede so bile vzete iz „Pomladnih glasov.“) Na to je č. g. katehet priporočal otrokom tri lepe čednosti, katere te cvetice zaznamujejo ter posebno naglaševal čistost srca. Otroci so po končanem govoru zapeli pesem sv. Alojzija. Za tem pa so se vrstile deklamacije s pesencami, ki so jih otroci peli in vmes čuli smo tudi dvakrat domač mešan zbor, ki se je vrlo obnesel. Vse deklamacije vzele so se večinoma iz „Angeljčka“ ter poiskale le take, ki so za otroke od 6. do 12. leta najbolj prikladne; ki poleg tega, da jih razvedrijo tudi blažijo njih še nepokvarjena srca. Pesem „Deček in bukve“ se je poleg „Angeljčka“ priredila za dva nastopa. Ta točka vzbudila je mej otroki kakor tudi mej odraslimi gledalci največ smeha in radosti. Kakor sem že zgoraj omenil, peli so tudi otroci nekatere pesmi. Tudi na glasovirji sta se dva komada zaigrala, kar so vsi zbrani jako pazljivo in z velikim zanimanjem poslušali. Ko je bil „koncert“ končan, prišel je za otroke še veselejši del slavnosti, to je razdelitev daril. Vsak otrok, katerih je okolu 250, dobil je nekaj v spomin. Nekateri so dobili molitvene knjižice, drugi „Pomladne glase“, dalje „Angeljčka“, „Podobice sv. Alojzija“. „Ali znaš?“ itd. Da so se mogla v tolikem številu in res jako lepa darila razdeliti, zahvaliti je treba najprej č. g. kateheta A. Lesjaka in g. nadučitelja M. Ranta, ki sta se trudila z nabiranjem denarja, potem pa še častite darovalce in darovalke, ki niso ravno neznatih darov dajali za našo šolsko mladino. Ko je imel vsak otrok ogledalo svoje pridnosti in ob enem spomin na tristoletnico varuha šolske mladine v rokah, zahvalila se je belo oblečena učenka vsem prirediteljem te slavnosti pa tudi vsem dobrotnikom in dobrotnicam, ki so pripomogli do tolikih daril. Naposled zapela se je še cesarska pesem.

Z Vač pri Litiji 30. junija [Izv. dop.] Včeraj napravilo je pevsko društvo na Vačah veselico s tombolo na korist ustanovljenja pevskega društva. Navzlic ne ravno najlepše vreme obečajočim oblakom, ki so se zbirali zjutraj na obzorju, prihitelo je vender mnogo ljudstva iz bližnjih krajev kakor Kresnic, Litije, Šmartina itd. Zastopan bil je tudi „Zagorski Sokol“.

Vse Vače bile so okrašene z narodnimi zastavami, zlasti pa prostor, kjer se je vršila veselica. Daleč na okolu pozdravljali pa udeležence visok mlaj pred cerkvijo, na kojem je ponosno plapolala velika narodna trobojnica. Vrli pevci na Vačah pod vodstvom svojega pevovodje g. učitelja B. Čampe, stekli so si s svojim ubranim petjem mnogo pohvale. Tudi tombola z mnogimi krasnimi dobitki, se je prav živahno vršila. Po tomboli zbrala se je večina ljudstva na g. poštarja z zastavami okrašenih prostorih in mej veselim pogovorom, petjem in raznimi napitnicami se je vnela prav živahna zabava.

Le prehitro prišla je doba, „ko ura bije, ločitve je čas“. Še jedenkrat zadonela je mila pesem v večerni zrak, še jedenkrat zadoneli so krepki živio klici in vesela družba se je polagoma odpravila proti domu. Vsem udeležencem ostane pa ta veseli dan gotovo v najprijetnejšem spominu.

Domače stvari.

— (V „Slovenca“) priobčil je včeraj neimenovan „brezdomovinec“ kistico raznih, v našem listu proti klerikalni stranki priobčenih stavkov. Dotičnik pokazal je s tem, da ima mnogo prostega časa, a vender še premalo, ker bi sicer ne trdil, da smo že dne 15. januvarja zapisali par stavkov, katere smo v resnici še le dne 15. junija priobčili. Sicer je omenjena „kreatomatija“ brez bistvenih napak in se prav dobro čita.

— (Današnji dan) je za Trst izredno pomenljiv. Danes Trst nema več proste luke. Kakor so se že poprej opustile vse druge proste luke ob istersko-dalmatinski obali, tako je sedaj prišla tudi Tržaška na vrsto, ker so se proste luke preživele in ker dandanes ni več prikladno, kar je v prejšnjem stoletju ugajalo. Današnji preobrat je važen in globoko segajoč in ima mnogo neprijetnostij in sitnostij v sebi. Mesto ima že nekoliko duij posebno lice, celí voj carinskih in finančnih uradnikov in stražnikov dela trgovcem in prodajalcem na drobno preglavico in vse je v veliki napetosti pričakovalo, kako in kaj bude danes. Nič ne bude hudega in Trst, ki je bil doslej od nas ločen z visokim plotom, bude se polagoma privadil novemu položaju. V

Našim naročnikom!

P. n.

„Slovenski Narod“ bliža se zadnjemu polletju do 25-letnice odkar izhaja in si laska, da si je v teku tega časa pridobil in ohranil simpatije pri razumništvu slovenskem, kajti njegovi uvodni članki obveščali so Vas o političnih uprašanjih na objektivni, Vaše misli izrazujoč način. „Slovenski Narod“ prizadeval si je, dnevne dogodke in novosti našega glavnega mesta Ljubljane, kakor tudi vse domovine in sploh slovenskih dežel resnicoljubno in pravično objavljati. O gospodarskih razmerah, uprašanjih in poboljških poročal je temeljito, razpravljal težnje in pripomočke kmetskega in obrtniškega stanu. V podlistku podajal je svojim čitateljem mnogo zabavnega in poučnega berila: Romane, novele, povesti, „Nedeljska pisma“, za katera je obče zanimanje.

Da „Slovenski Narod“ svoje čitatelje še bolje zadovolji z obširnejo tvarino, sklenili smo naročnikom „Slovenskega Naroda“ brezplačno pridejati 1. in 3. soboto v meseci izhajajoči list

„RODOLJUB“

glasilo „Slovenskega društva“ v Ljubljani.

Uverjeni smo, da vidimo tudi v prihodnje ne le naših dosedanjih, temveč jako pomnoženi novih naročnikov zvesti krog, kateri odobravajo pisavo in rodoljubje „Slovenskega Naroda“, zbrane okolu nas.

„SLOVENSKI NAROD“

izhaja vsak dan zvečer izimši nedelje in praznike ter stane

za avstro-ogerske dežele:

Za vse leto	gld. 15.—	Za četrť leta	gld. 4.—
„ pol leta	„ 8.—	„ jeden mesec	„ 1'40

Za Ljubljano:

Brez pošiljanja na dom:		S pošiljanjem na dom:	
Za vse leto	gld. 13.—	Za vse leto	gld. 14.—
„ pol leta	„ 6'60	„ pol leta	„ 7'20
„ četrť leta	„ 3'30	„ četrť leta	„ 3'60
„ jeden mesec	„ 1'10	„ jeden mesec	„ 1'20

Za tuje dežele le toliko več, kar poštnina znaša. Vsako 1. in 3. soboto v meseci priloga list „Rodoljub“.

„RODOLJUB“

Glasilo „Slovenskega društva“ v Ljubljani.

Izhaja 1. in 3. soboto vsacega meseca (ozir. če je na ta dan praznik, dan poprej) ter stane do konca l. 1891.

40 kr., potem 70 kr. na leto.

Članom „Slovenskega društva“ in naročnikom „Slovenskega Naroda“ pošilja se list brezplačno.

Sprejemljejo se vsakojaka oznanila (inserati) ter se računijo po nizki ceni.

Naroča se lahko tudi na vsa druga v tiskarsko obrt spadajoča dela, katera zvršuje „Narodna Tiskarna“ vselej točno, vestno in po nizki ceni.

Upravništvo „Slov. Naroda“, „Rodoljuba“, „Ljublj. Zvona“
in „Narodne Tiskarne“, Ljubljana.